

РЕШЕНИЕ

№ 12112

гр. София, 17.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 18.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2899** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 24 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на М. М. Н. угли, гражданин на У., роден на 21.1.1994 г. срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване № 5364р-4689/15.2.2024г., издаден от заместник директора за директора на дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи.

Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е неправилен, незаконосъобразен и необоснован. Според него неправилно му е отказано право на постоянно пребиваване, поради грешка в становище № УРИ 536400-10020/6.2.2024 г. на Агенцията по заетостта.

Твърди, че е бил със статут на „сезонен работник“ към датата на подаване на молбата. Но е подал молба за разрешение „Единно разрешение за пребиваване и работа“, а не за подновяване на статута на „сезонен работник“, на основание чл 24и ал.3 и 4 от ЗЧРБ.

Ответникът директорът на дирекция „Миграция“, оспорва жалбата. Твърди, че молбата на жалбоподателя за получаване на статут на постоянно пребиваващ е неоснователна. Обвързан е от становище на Агенция по заетостта № УРИ 536400-10020/6.2.2024 г. В това становище се посочва, че чужденецът не отговаря на условията по чл. 24и от ЗЧРБ. Иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави евентуално възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Административното производство е започнало на 4.12.2023г. със заявление на жалбоподателя, подписано и от работодателя му, с което е поискано получаване на „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и ЗЧРБ. Към заявлението са приложени доказателства в подкрепа на твърдението, че работодателят има нужда от общ работник целогодишно. След извършен пазарен тест не е успял да намери кандидати- български граждани или чужденци с приравнени на тях права, които да покриват критериите му за обявената позиция.

Поискано е от ответника и е дадено в отговор отрицателно писмено становище от Агенцията по заетостта. То се позовава на чл. 16 т.3 от Закона за трудовата миграция и трудова мобилност/ЗТМТМ/, който предвижда, че „условия за достъп на пазара на труда „Единно разрешение за пребиваване и работа“ не се прилагат за граждани на държава, които са получили и притежават разрешение за сезонен работник.“

Предвид изложеното ответникът е издал оспорения акт № 5364р-4689/15.2.2024г. В него е възприел становището № УРИ 536400-10020/6.2.2024 г. на Агенцията по заетостта.

Съдът, като взе предвид установеното от относимите по делото писмени доказателства, намира следното от правна страна.

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на оспорване акт. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, чл. 24и ал.17 ЗЧРБ, както и пълномощно регистрационен № 5364р – 24984/5.5.2023г.

Решенето следва да бъде отменено като противоречащо на материалния закон.

Настоящият състав не споделя твърдението на ответника, че е обвързан от становището на Агенцията по заетостта, по аргумент от чл. 24и ал.12 от ЗЧРБ. Съгласно посочената норма „Агенцията по заетостта изпраща писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда“. По аргумент от цитираната норма Агенцията дава становище за наличието на основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Тези условия са регламентирани в чл 7 ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 21 от 2021 г., в сила от 01.06.2021 г.) ЗТМТМ, който гласи следното:

Достъп до пазара на труда на работници - граждани на трети държави, се разрешава за заемането на длъжности, за които не се изисква българско гражданство, когато:

1. общият брой на гражданите на трети държави с разрешено продължително пребиваване, работещи за местния работодател, в предходните 12 месеца не надвишава 20 на сто от средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение, а за малки и средни предприятия по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за малките и средните предприятия - 35 на сто;
2. предлаганите условия на труд и заплащане не са по-неблагоприятни от условията за българските граждани за съответната категория труд;
3. гражданинът на трета държава притежава специализирани знания, умения и професионален опит, необходими за съответната длъжност.

В случая Агенцията по заетостта не е обсъдила наличието или липсата на посочените факти, а е дала становище, което е извън рамките на посочената компетентност, поради което и ответникът не е бил длъжен да се съобрази с него. Агенцията по

заетостта в своето становище е посочила, че не се налице предпоставките на чл. 16, т. 3 ЗТМТМ. Действително, в посочената норма е предвидено, че този раздел / Раздел II., Единно разрешение за пребиваване и работа/ не се прилага за граждани на трети държави, които са получили разрешение за сезонен работник. Но, по арг. от чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ /на който се е позовала и Агенцията по заетостта/, по тези въпроси следва да се произнесе Министерството на вътрешните работи, а не Агенцията по заетостта.

Ответникът, като е възприел това становище, е постановил незаконосъобразен акт. Обжалваният отказ следва да бъде отменен, а преписката – върната за ново разглеждане. При новото разглеждане ответникът следва да изиска ново становище на Агенцията по заетостта, което да даде съобразно правомощията, цитирани по-горе, едва след което да извърши преценка относно наличието на предпоставките за даване на разрешение за постоянно пребиваване.

При евентуално положително становище относно предпоставките по чл. 7, ал. 1 ЗТМТМ, ответникът следва да извърши преценка, вкл. и да събере доказателства дали са налице предпоставките на декларираното в заявлението от 4.12.2023 г. и съответно – дали са налице предпоставките за предоставяне на исканото право на продължително пребиваване. Това е така, доколкото заявителят е декларирал, че е влязъл в страната с виза тип „D“, т.е. дали е издадена виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, при която хипотеза биха били налице предпоставките на чл. 24и ЗЧРБ, именно на която норма жалбоподателят се е позовал в заявлението си от 4.12.2023 г., по което е образувано административното производство. Или, е издадена виза по чл. 14, ал. 1, вр. чл. 24л ЗЧРБ, в която хипотеза би била приложима нормата на чл. 16, ал. 1, т. 3 ЗТМТМ, на която се е позовала Агенцията по заетостта.

По разноските. Жалбоподателят не е поискал присъждане на такива, поради което и съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалбата на М. М. Н. угли, гражданин на У., роден на 21.1.1994 г., отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване № 5364р-4689/15.2.2024г., издаден от заместник директор, за директора на дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи.

ВРЪЩА преписката на директора на дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи за продължаване на административното производство от етап искане на становище от Агенцията по заетостта и при съобразяване на указанията, дадени в мотивите на това решение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70 лв. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.